

יומא דף נו

יצא והניחו על כן הזהב שבהיכל. תנן התם, רבי יהודה אומר: לא היו שופרות לקיני חובה מפני התערובות. שאלה: מאי מפני התערובות?

תשובה 1: אמר רב יוסף: מפני תערובת חובה בנדבה.

קושי: אמר ליה אבוי: ונעביד תרי, ונכתוב עלייהו הי דחובה והי דנדבה.

תירוץ: רבי יהודה לית ליה כתיבא

הוכחה: לא היה שם אלא כן אחד בלבד

קושי על התירוץ: שלש עשרה שופרות היו במקדש, והיה כתוב עליהן: תקלין

חדתינן, ותקלין עתיקין, וקינין, וגוזלי עולה, ועצים, ולבונה, וזהב לכפורת, וששה לנדבה... דברי רבי יהודה!

תשובה 2: כי אתא רב דימי אמר, אמרי במערבא: גזירה משום חטאת שמתו בעליה.

קושי: ומי חיישינן? והתנן: השולח חטאתו ממדינת הים - מקריבין אותה, בחזקת שהוא קיים.

תירוץ: אלא: משום חטאת שמתו בעליה ודאי.

קושי: ונברור ארבעה זוזי, ונשדי במיא, והנך נישתרו!

תירוץ: רבי יהודה לית ליה ברירה.

שאלת ברור על התירוץ: מנא לן?

אילימא מהא, דתנן: הלוקח יין מביין אלא, מדתני אינו. דתני אינו, רבי יהודה אומר:

הכותיים ערב שבת עם חשכה, עומד ואומר: אין אדם מתנה על שני דברים כאחד.

שני לוגין שאני עתיד להפריש - הרי הן תרומה, אלא, אם בא חכם למזרח - עירובו למזרח,

עשרה מעשר ראשון, תשעה מעשר שני, למערב - עירובו למערב. אבל לכאן ולכאן - לא.

ומיחל ושותה מיד, דברי רבי מאיר. והוינן בה: מאי שנא לכאן ולכאן דלא - דאין ברירה

רבי יהודה ורבי יוסי ורבי שמעון אוסרין.

אלמא: אין ברירה.

ממאי? דילמא שאני התם כדקתני טעמא;

אמרו לו לרבי מאיר: אי אתה מודה שמא

יבקע הנוד ונמצא שותה טבלים למפרע?

ואמר להם: לכשיבקע.

קושי על סוגייתנו מהתירוץ: והשתא דאמרינן לרבי יהודה אין ברירה, הא כתיבה אית ליה.

יום הכפורים נמי, נעביד תרי, ונכתוב עלייהו!

תירוץ: משום חולשא דכהן גדול לאו אדעתיה.

תיזוק לתירוץ: דאי לא תימא הכי, בלא כתיבה נמי; האי - נפיש, והאי - זוטר.

קושי על החיזוק ודחיית הקושי: וכי תימא לא מקביל ליה כוליה - והאמר רב יהודה:

השוחט צריך שיקבל את כל דמו של פר, שנאמר **ואת כל דם הפר ישפך אל יסוּג המזבח**.

עוד קושי על החיזוק לדחייתו: וכי תימא: דילמא משתפיך מיניה - האי חיור והאי סומק.

מסקנה מהחיזוק: אלא, משום חולשא דכהן גדול לאו אדעתיה. הכא נמי: משום חולשא

דכהן גדול לאו אדעתיה.

מעשה שהיה בשליח ציבור: ההוא דנחית קמיה דרבא, אמר: יצא והניחו על כן שני שבהיכל, נטל דם הפר

והניח דם השעיר.

קושי בדברינן: אמר ליה: חדא כרבנן וחדא כרבי יהודה?

התיקון: אימא: הניח דם השעיר ונטל דם הפר.

והזה ממנו על הפרוכת כנגד ארון מבחוץ. תנו רבנן: (ויקרא טז) **וכן יעשה לראש מועד, מה תלמוד לומר?**

כשם שמזה לפני לפנים - כך מזה בהיכל, מה לפני לפנים - אחת למעלה ושבע למטה מדם הפר, כך מזה

בהיכל. וכשם שלפני לפני אחת למעלה ושבע למטה מדם השעיר - כך מזה בהיכל. (ויקרא טז) **השכן**

אתם כותב טמאתם - אפילו בשעת שהן טמאים שכינה עמהם.